Dette dokument er et dokumentationsredskab, og institutionerne påtager sig intet ansvar herfor

►**B**

RÅDETS DIREKTIV

af 27. juni 1977

om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje samt om foranstaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af etableringsretten og den fri udveksling af tjenesteydelser

(77/452/EØF)

(EFT L 176 af 15.7.1977, s. 1)

Ændret ved:

		Tidende		
		nr.	side	dato
►**A1**	Tiltrædelsesakt for Grækenland	L 291	17	19.11.1979

▼B

RÅDETS DIREKTIV

af 27. juni 1977

om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje samt om foranstaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af etableringsretten og den fri udveksling af tjenesteydelser

(77/452/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske fællesskab, særlig artikel 49, 57, 66 og 235,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet [1],

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg [2], og

ud fra følgende betragtninger

I henhold til traktaten er enhver i nationaliteten begrundet forskelsbehandling på området etablering og tjenesteydelser forbudt fra overgangsperiodens udløb; det således gennemførte princip om national behandling finder navnlig anvendelse ved udstedelse af en eventuelt fornøden autorisation for adgang til virksomhed som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje samt ved indregistrering i eller medlemsskab af faglige organisationer eller organer;

det forekommer dog formålstjenligt at fastsætte visse bestemmelser, som skal lette den faktiske gennemførelse af etableringsretten og den fri udveksling af tjenesteydelser for sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje;

i henhold til traktaten må medlemsstaterne ikke yde nogen form for støtte, som vil kunne fordreje betingelserne for etablering;

artikel 57, stk. 1, i traktaten foreskriver, at der skal vedtages direktiver om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser;

det forekommer hensigtsmæssigt, at der samtidig med den gensidige anerkendelse af eksamensbeviserne fastlægges en samordning af uddannelsesbetingelserne for sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje; denne samordning er indeholdt i direktiv 77/453/EØF [3];

i flere medlemsstater er adgang til og udøvelse af virksomhed som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje ved lov gjort betinget af, at den pågældende er i besiddelse af et bevis for bestået sygeplejeeksamen; i visse andre medlemsstater, hvor denne betingelse ikke stilles, er retten til at betegne sig som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje dog fastsat ved lov;

da et direktiv om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser ikke nødvendigvis medfører en indholdsmæssig ligestilling af de uddannelser, som disse eksamensbeviser vedrører, bør der, hvad angår benyttelsen af titel på grundlag af uddannelse, kun gives tilladelse til benyttelse af denne på sproget i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland;

for at lette de nationale myndigheders gennemførelse af dette direktiv kan medlemsstaterne foreskrive, at de begunstigede, der opfylder de heri stillede uddannelsesbetingelser, samtidig med deres uddannelsesbevis skal forelægge et certifikat, som er udstedt af de kompetente

---

([1]) EFT nr. C 65 af 5. 6. 1970, s. 12.
([2]) EFT nr. C 108 af 26. 8. 1970, s. 23.
([3]) Se side 8 i denne Tidende.

▼B

myndigheder i hjemlandet eller det seneste opholdsland, og som attesterer, at disse beviser virkelig er de i dette direktiv omhandlede;

med hensyn til vandel og hæderlighed bør der sondres mellem de krav, der kan stilles på den ene side for en første adgang til erhvervet, og på den anden side for dets udøvelse;

ved udveksling af tjenesteydelser er det ganske klart, at det krav om optagelse i eller medlemsskab af faglige organisationer eller organer, der er knyttet til udøvelse af en virksomhed af regelmæssig og varig karakter i værtslandet, er til ulempe for tjenesteyderen på grund af hans virksomheds midlertidige karakter; kravet bør derfor frafaldes; dog må i så fald tilsynet med den faglige disciplin, som henhører under disse faglige organisationers eller organers kompetence, sikres; i dette øjemed bør der med forbehold af anvendelsen af artikel 62 i traktaten åbnes mulighed for at pålægge den begunstigede en indberetningspligt over for den kompetente myndighed i den medlemsstat, der er værtsland, vedrørende tjenesteydelsen;

hvad angår lønnet udøvelse af virksomhed som sygeplejerske med ansvar for den almene sundhedsog sygepleje omfatter Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet [1] ikke særlige bestemmelser for de erhverv, der er undergivet forskrifter vedrørende vandel og hæderlighed, faglig disciplin og benyttelse af titler; alt efter hvilken medlemsstat det drejer sig om, kan de pågældende forskrifter anvendes eller bringes i anvendelse såvel på lønmodtagere som på selvstændige erhvervsdrivende; udøvelse af virksomhed som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje er i flere medlemsstater betinget af besiddelse af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for sygeplejersker; denne virksomhed udøves såvel af selvstændige som af lønmodtagere, eller endog af de samme personer skiftevis som lønmodtager og som selvstændig i løbet af deres faglige karriere; for i fuldt omfang at fremme den frie bevægelighed for disse erhvervsudøvere inden for Fællesskabet forekommer det således nødvendigt at udvide anvendelsen af dette direktiv til også at gælde for sygeplejersker, der er lønmodtagere —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

1. Dette direktiv finder anvendelse på virksomhed som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje.

2. Ved »virksomhed som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje« forstås i dette direktiv virksomhed, der udøves under følgende erhvervstitler:

i Tyskland:

Krankenschwester, Krankenpfleger;

i Belgien:

hospitalier(ère)/verpleegassistent(e), infirmier(ère), hospitalier(ère)/ziekenhuisverpleger (-verpleegster);

i Danmark:

sygeplejerske;

i Frankrig:

infirmier(ère);

i Irland:

Registered General Nurse;

[1] EFT nr. L 257 af 19. 10. 1968, s. 2.

▼B

i Italien:

infermiere professionale;

i Luxembourg:

infirmier;

i Nederlandene:

verpleegkundige;

i Det forenede Kongerige:

— *England, Wales og Nordirland:*
State Registered Nurse;

— *Skotland:*
Registered General Nurse;

▼A1

i Grækenland:

διπλωματούχος αδελφή νοσοκόμος.

▼B

KAPITEL II

EKSAMENSBEVISER, CERTIFIKATER OG ANDRE KVALIFIKATIONSBEVISER FOR SYGEPLEJERSKER MED ANSVAR FOR DEN ALMENE SUNDHEDS- OG SYGEPLEJE

Artikel 2

Hver medlemsstat anerkender de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der udstedes til medlemsstaternes statsborgere af de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med artikel 1 i direktiv 77/453/EØF, og som er anført i artikel 3, ved for så vidt angår adgang til og udøvelse af selvstændig virksomhed som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje at give dem samme gyldighed på sit område som de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, den selv udsteder.

Artikel 3

De i artikel 2 omhandlede eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser er følgende:

a) *i Tyskland:*

— certifikater udstedt af de kompetente myndigheder efter bestået »staatliche Prüfung in der Krankenpflege«,

— attestationer fra de kompetente myndigheder i Forbundsrepublikken Tyskland som bekræfter, at kvalifikationsbeviser, udstedt efter den 8. maj 1945 af de kompetente myndigheder i Den tyske demokratiske Republik, er ligestillet med de i første led nævnte kvalifikationsbeviser;

b) *i Belgien:*

— »brevet d'hospitalier(ère)/verpleegassistent(e)« udstedt af staten eller af skoler, oprettet eller anerkendt af staten,

— »brevets d'infirmier(ère) hospitalier(ère)/ziekenhuis-verpleger (-verpleegster)« udstedt af staten eller af skoler, oprettet eller anerkendt af staten,

— »diplômes d'infirmier(ère) gradué(ère) hospitalier(ère)/ gegradueerde ziekenhuis- verpleger (-verpleegster)« udstedt af staten eller af højere paramedicinske skoler, oprettet eller anerkendt af staten;

c) *i Danmark:*

eksamensbevis som sygeplejerske udstedt af en af Sundhedsstyrelsen godkendt sygeplejeskole;

d) *i Frankrig:*

»diplôme d'État d'infirmier(ère)« udstedt af »Ministère de la Santé« (Sundhedsministeriet);

▼B

e) *i Irland:*

certifikat som »Registered General Nurse« udstedt af »An Bord Altranais« (»Nursing Board«);

f) *i Italien:*

»diploma di abilitazione professionale per infermiere professionale« udstedt af statsanerkendte skoler;

g) *i Luxembourg:*

— »diplômes d'État d'infirmier«,

— »diplômes d'État d'infirmier hospitalier gradué«,

udstedt af »le ministre de la santé publique« (ministeren for det offentlige sundhedsvæsen) på grundlag af eksamenskomiteens afgørelse;

h) *i Nederlandene:*

— eksamensbeviser som »verpleger A«, »verpleegster A« eller »verpleegkundige A«,

— eksamensbevis som »verpleegkundige MBOV (Middelbare Beroepsopleiding Verpleegkundige)«,

— eksamensbevis som »verpleegkundige HBOV (Hogere Beroepsopleiding Verpleegkundige)«,

udstedt af en af de eksamenskommissioner, der er udnævnt af de offentlige myndigheder;

i) *i Det forenede Kongerige:*

certifikat for optagelse i registrets almindelige del, i England og Wales udstedt af »The General Nursing Counsil for England and Wales«, i Skotland af »The General Nursing Counsil for Scotland« og i Nordirland af »The Northern Ireland Counsil for Nurses and Midwives«;

▼A1

j) *i Grækenland:*

— Eksamensbevis fra Ανωτέρας Σχολής Αδελφών Νοσοκόμων (højere læreanstalt for sygeplejersker), behørigt bekræftet af Socialministeriet, eller eksamensbevis fra των παραϊατρικών σχολών των Κέντρων Ανωτέρας Τεχνικής και Επαγγελματικής Εκπαιδεύσεως (paramedicinsk læreanstalt under et center for højere teknisk og erhvervsmæssig uddannelse), udstedt af Undervisnings- og Kirkeministeriet, og

— πιστοποιητικό πρακτικής ασκήσεως του επαγγέλματος της αδελφής νοσοκόμου (bevis for afsluttet praktikantuddannelse som sygeplejerske), udstedt af Socialministeriet.

▼B

KAPITEL III

ERHVERVEDE RETTIGHEDER

Artikel 4

Hver medlemsstat anerkender som tilstrækkeligt bevis for de af medlemsstaternes statsborgere, hvis eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser ikke opfylder alle de mindstekrav til uddannelse, der er fastsat i artikel 1 i direktiv 77/453/EØF, de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje, der er udstedt af disse medlemsstater før iværksættelsen af nævnte direktiv, vedlagt en attestation, der bekræfter, at disse statsborgere faktisk og retmæssigt har udøvet virksomhed som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje i mindst tre år i løbet af de fem år, der går forud for attestationens udstedelse.

Denne virksomhed skal have omfattet ansvar for programmeringen, tilrettelæggelsen og gennemførelsen af patientens sygepleje.

▼B

KAPITEL IV

BENYTTELSE AF TITEL PÅ GRUNDLAG AF UDDANNELSE

Artikel 5

1. Med forbehold af artikel 13 drager de medlemsstater, der er værtslande, omsorg for, at medlemsstaternes statsborgere, som opfylder de i artikel 2 og 4 fastsatte betingelser, får ret til at benytte deres retmæssige uddannelsestitel, for så vidt denne ikke er den samme som erhvervstitlen, og eventuelt en forkortelse for den, fra den medlemsstat, der er deres hjemland eller seneste opholdsland, og på denne stats sprog. De medlemsstater, der er værtslande, kan foreskrive, at denne titel skal efterfølges af navn og sted for den institution eller det bedømmelsesudvalg, der har tildelt den.

2. Såfremt uddannelsestitlen fra en medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, i værtsmedlemsstaten kan forveksles med en titel, der i denne stat kræver en supplerende uddannelse, som den begunstigede ikke har erhvervet, kan denne værtsmedlemsstat foreskrive, at den pågældende skal benytte sin uddannelsestitel fra den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, i en passende udformning, som den pågældende værtsmedlemsstat angiver.

KAPITEL V

BESTEMMELSER, SOM SKAL LETTE DEN FAKTISKE GENNEMFØRELSE AF ETABLERINGSRETTEN OG DEN FRI UDVEKSLING AF TJENESTEYDELSER FOR SYGEPLEJERSKER MED ANSVAR FOR DEN ALMENE SUNDHEDS- OG SYGEPLEJE

A. **Særlige bestemmelser om etableringsret**

Artikel 6

1. Den medlemsstat, der er værtsland, og som af sine egne statsborgere for den første adgang til en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed kræver bevis for vandel og hæderlighed, skal for statsborgere fra andre medlemsstater som tilstrækkeligt bev is godkende en attestation udstedt af en kompetent myndighed i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, og som bekræfter, at de betingelser vedrørende vandel og hæderlighed, der i denne medlemsstat stilles for adgangen til den pågældende form for virksomhed, er opfyldt.

2. Såfremt den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, ikke kræver bevis for vandel og hæderlighed for den første adgang til den pågældende form for virksomhed, kan værtsmedlemsstaten, af statsborgere fra den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, kræve en udskrift af strafferegisteret eller, hvis sådanne ikke udfærdiges, et tilsvarende dokument udstedt af en kompetent myndighed i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland.

3. Såfremt den medlemsstat, der er værtsland, har kendskab til alvorlige og konkrete forhold, der har foreligget uden for dens område, og som i dette værtsland vil kunne få følger for adgangen til den pågældende form for virksomhed, kan den give underretning herom til den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland.

Den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, undersøger rigtigheden af forholdene, for så vidt de i denne medlemsstat vil kunne få følger for adgangen til den pågældende form for virksomhed. Myndighederne i denne stat bestemmer selv arten og omfanget af de undersøgelser, der skal foretages, og meddeler værtsmedlemsstaten de slutninger, de drager heraf med hensyn til de attestationer eller dokumenter, som de har udsendt.

Medlemsstaterne sikrer, at de afgivne oplysninger behandles fortroligt.

▼B

Artikel 7

1. Såfremt der i en medlemsstat, som er værtsland, gælder administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om opfyldelse af krav vedrørende vandel og hæderlighed, herunder bestemmelser om disciplinære sanktioner i tilfælde af alvorlig tjenesteforseelse eller domfældelse for lovovertrædelser i forbindelse med udøvelsen af en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed, fremsender den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, til den medlemsstat, der er værtsland, de nødvendige oplysninger om faglige og administrative foranstaltninger eller sanktioner, der er truffet over for den pågældende, såvel som om de strafferetlige sanktioner, der vedrører udøvelsen af erhvervet i den medlemsstat, der. er hjemland eller seneste opholdsland.

2. Såfremt den medlemsstat, der er værtsland, har kendskab til alvorlige og konkrete forhold, der har foreligget uden for dens område, og som i dette værtsland vil kunne få følger for udøvelsen af den pågældende form for virksomhed, kan den give underretning herom til den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland.

Den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, undersøger rigtigheden af forholdene, for så vidt de i denne medlemsstat vil kunne få følger for udøvelsen af den pågældende form for virksomhed. Myndighederne i denne stat bestemmer selv arten og omfanget af de undersøgelser, der skal foretages, og meddeler værtsmedlemsstaten de slutninger, de drager heraf med hensyn til de oplysninger, som de har fremsendt i henhold til stk. 1.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de afgivne oplysninger behandles fortroligt.

Artikel 8

Såfremt den medlemsstat, der er værtsland, af sine egne statsborgere for adgang til eller udøvelse af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed kræver dokumentation for fysisk og psykisk sundhed, skal denne stat som tilstrækkeligt bevis i så henseende godkende fremlæggelsen af det dokument, der kræves i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland.

Såfremt den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, ikke kræver dokumentation af denne art for adgang til eller udøvelse af den pågældende form for virksomhed, skal værtsmedlemsstaten, for statsborgere fra den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, godkende en af en kompetent myndighed i denne stat udstedt attestation, der svarer til attestationerne i værtsmedlemsstaten.

Artikel 9

De i artikel 6, 7 og 8 omhandlede dokumenter må ved fremlæggelsen ikke være ældre end 3 måneder.

Artikel 10

1. Proceduren for godkendelse af den begunstigedes adgang til en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed i overensstemmelse med artikel 6, 7 og 8 skal afsluttes så hurtigt som muligt og senest 3 måneder efter fremlæggelsen af samtlige akter vedrørende den pågældende med forbehold af de forsinkelser, der måtte opstå som følge af en eventuel klage efter gennemførelsen af denne procedure.

2. 1 de i artikel 6, stk. 3, og artikel 7, stk. 2, omhandlede tilfælde bevirker en anmodning om fornyet undersøgelse, at den i stk. 1 omhandlede frist suspenderes.

Den medlemsstat, der bliver hørt, skal afgive sit svar inden for en frist af 3 måneder.

Den medlemsstat, der er værtsland, fremmer den i stk. 1 nævnte procedure straks efter modtagelsen af dette svar eller fra udløbet af denne frist.

▼B

B. **Særlige bestemmelser om udveksling af tjenesteydelser**

Artikel 11

1. Såfremt en medlemsstat af sine egne statsborgere for adgang til eller udøvelse af en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed kræver enten en autorisation eller indregistrering i eller medlemsskab af en faglig organisation eller et fagligt organ, skal denne medlemsstat fritage medlemsstaternes statsborgere fra opfyldelsen af dette krav for så vidt angår tjenesteydelser.

Den begunstigede udfører tjenesteydelsen med samme rettigheder og pligter som statsborgerne i den medlemsstat, der er værtsland; han er navnlig undergivet de disciplinære bestemmelser af faglig eller administrativ karakter, der finder anvendelse i denne medlemsstat.

Såfremt den medlemsstat, der er værtsland, træffer en foranstaltning i medfør af andet afsnit eller har kendskab til forhold, der er i strid med disse bestemmelser, giver den omgående underretning herom til den medlemsstat, i hvilken den begunstigede er etableret.

2. Den medlemsstat, der er værtsland, kan foreskrive, at den begunstigede på forhånd skal afgive en erklæring om sin tjenesteydelse til de kompetente myndigheder, såfremt udførelsen af denne ydelse medfører et midlertidigt ophold på dens område.

I hastende tilfælde kan denne erklæring afgives så hurtigt som muligt, efter at tjenesteydelsen er udført.

3. I medfør af stk. 1 og 2 kan en medlemsstat, der er værtsland, af den begunstigede kræve et eller flere dokumenter indeholdende følgende oplysninger:

— den i stk. 2 omhandlede erklæring,

— en attestation, der bekræfter, at den begunstigede retmæssigt udøver de omhandlede former for virksomhed i den medlemsstat, hvor vedkommende er etableret,

— en attestation for, at den begunstigede er i besiddelse af det eller de eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser, der er påkrævet for udførelse af den pågældende tjenesteydelse, og som er nævnt i dette direktiv.

4. Det eller de i stk. 3 nævnte dokumenter må ved fremlæggelsen ikke være ældre end 12 måneder.

5. Såfremt en medlemsstat helt eller delvis, midlertidigt -eller definitivt, fratager en af sine egne statsborgere eller en statsborger fra en anden medlemsstat, der er etableret på dens område, retten til at udøve en af de i artikel 1 omhandlede former for virksomhed, drager den i givet fald omsorg for, at den i stk. 3, andet led, omhandlede attestation inddrages midlertidigt eller definitivt.

Artikel 12

Såfremt det i en medlemsstat, der er værtsland, er nødvendigt at være indregistreret i et offentligretligt socialsikringsorgan for med et forsikringsorgan at foretage afregning i forbindelse med virksomhed udøvet til fordel for socialforsikrede, skal denne medlemsstat i tilfælde af, at udførelse af tjenesteydelser medfører rejser for den begunstigede, fritage medlemsstaters statsborgere, der er etableret i en anden medlemsstat, for at opfylde dette krav.

Den begunstigede skal dog forud, eller i hastende tilfælde efterfølgende, underrette dette organ om sin tjenesteydelse.

C. **Fællesbestemmelser om etableringsretten og om fri udveksling af tjenesteydelser**

Artikel 13

Såfremt der i en medlemsstat, som er værtsland, findes bestemmelser om benyttelsen af den erhvervstitel, der hører til en af de i artikel 1 omhandlede former for virksomhed, benytter statsborgere fra de øvrige

▼B

medlemsstater, som opfylder de i artikel 2 og 4 fastsatte betingelser, den erhvervstitel i værtsmedlemsstaten, som i denne stat svarer til deres uddannelsesniveau, og gør brug af forkortelsen for denne titel.

Artikel 14

Såfremt en medlemsstat, der er værtsland, af sine egne statsborgere kræver aflæggelse af ed eller et højtideligt løfte for adgang til eller udøvelse af en af de i artikel 1 omhandlede former for virksomhed, og såfremt udformningen af denne ed eller dette løfte ikke er brugbar for statsborgere fra de øvrige medlemsstater, drager værtsmedlemsstaten omsorg for, at en passende og dækkende udforening kan forelægges for de pågældende.

Artikel 15

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger med henblik på at gøre det muligt for de begunstigede at få oplysning om sundheds- og sociallovgivningen samt i givet fald om de erhvervsetiske regler i den medlemsstat, der er værtsland.

I dette øjemed kan de oprette informationskontorer, hvor de begunstigede kan få de nødvendige oplysninger. I tilfælde af etablering kan værtsmedlemsstaterne forlange, at de pågældende optager forbindelse med disse kontorer.

2. Medlemsstaterne kan oprette de i stk. 1 omhandlede kontorer i tilknytning tilde kompetente myndigheder og organer, som de udpeger inden for den i artikel 19, stk. 1, fastsatte frist.

3. Medlemsstaterne drager omsorg for, at de begunstigede i deres egen og i deres patienters interesse i givet fald opnår de sprogkundskaber, der er nødvendige for udøvelsen af deres erhvervsmæssige virksomhed i den medlemsstat, der er værtsland.

KAPITEL VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 16

Den medlemsstat, der er værtsland, kan i tilfælde af begrundet tvivl af en anden medlemsstats kompetente myndigheder kræve en bekræftelse på ægtheden af de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som er udstedt i denne medlemsstat og omhandlet i kapitel II og III, samt en bekræftelse på, at den begunstigede opfylder alle de i direktiv 77/453/ EØF fastsatte uddannelsesbetingelser.

Artikel 17

Medlemsstaterne udpeger inden for den i artikel 19, stk. 1, fastsatte frist de myndigheder og organer, der er bemyndiget til at udstede eller modtage de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser samt de dokumenter og oplysninger, som er omhandlet i dette direktiv, og underretter' straks de andre medlemsstater og Kommissionen herom.

Artikel 18

Dette direktiv finder ligeledes anvendelse på statsborgere i medlemsstaterne, som i overensstemmelse med forordning (EØF) nr. 1612/68 som lønmodtagere udøver eller agter at udøve en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed.

Artikel 19

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv inden to år efter dets meddelelse og underretter straks Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

▼B

Artikel 20

Såfremt der ved gennemførelsen af dette direktiv skulle opstå større vanskeligheder for en medlemsstat inden for særlige områder, undersøger Kommissionen disse vanskeligheder i samarbejde med denne stat og indhenter udtalelse fra det udvalg af højere embedsmænd inden for sundhedsvæsenet, der er nedsat ved afgørelse 75/365/EØF [1], ændret ved afgørelse 77/455/EØF [2].

Kommissionen fremsætter i givet fald hensigtsmæssige forslag for Rådet.

Artikel 21

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

[1] EFT nr. L 167 af 30. 6. 1975, s. 19.
[2] Se side 13 i denne Tidende,